

[Hanne Thanning Jacobsen]

erne og i høj grad også lærerseminarierne – at der på trods af ministerens gentagne advarsler imod at søge ind i pædagogiske fag og opfordringer til at søge over i de arbejdsgivende fag, som ministeren har kaldt det, fortsat er et stort hold unge, der ønsker de pædagogiske uddannelser. Jeg kan ikke andet end bekræfte dem i at gøre det. Vi kan ikke leve med, at vi prøver at få de unge til at gå over i tekniske uddannelser, i ingeniøruddannelser, når vi så kan se, at de kvinder, der vælger at gå over til det, kommer til at stå først i arbejdsløshedskøen inden for de tekniske fag, som jo alligevel ikke har givet de arbejdspladser, fra regeringen trådte til, som ministeren regnede med.

Det sidste, jeg vil nævne, er ministerens bemærkninger om de 10 pct. ledighedsramte. Den diskussion skal vi tilsyneladende igennem hver gang. I maj måned 1987 spillede Socialistisk Folkeparti ud med et forslag om forøgelse af kapaciteten på de pædagogiske seminarier. Også dengang fremførte ministeren dette med, at når man ser på arbejdsløhedsstatistikken, er der mange ledighedsramte, men vi ved også, at det er et område, hvor stillingerne bliver opslået som deltidsstillinger. Derfor er det en skævvridning at blive ved med at tale om de mange ledighedsramte. Vi ved, det er en gruppe, der er meget hårdt presset, altså at arbejdsmiljøet på deres institutioner er utrolig hårdt. Derfor er mange af dem tvunget ud i noget, som jeg ikke synes at samfundet kan være bekendt: at måtte nøjes med, om jeg så må sige, deltidsstillinger. Derfor giver det et skævt billede at blive ved med at tale om de 10 pct. ledighedsramte.

Når vi har rejst denne debat i dag, er det, fordi vi synes, at vi skal ind at se på, hvilke vilkår vi giver de pædagogiske seminarier fremover. Som jeg nævnte i min indledning, er dette område såvel som andre områder blevet udsat for ikke alene den ekstraordinære besparelse på 3 pct. i efteråret, men også de fortløbende 2-pct.s-besparelser frem til 1991. Ministeren har før – jeg lagde ikke mærke til, at han gjorde det i dag – fremført, hvor billig en uddannelse pædagoguddannelsen er. Ja, hr. minister, det er den. Netop derfor betyder det, at når vi går ind og skærer, slår det meget hårdere her, end hvor – for nu at blive i ministerens sprog – produktionsprisen, stykprisen pr. uddannelse, er meget højere. Derfor vil Socialistisk Folkeparti

fremstætte forslag om motiveret dagsorden. Det vil vi, fordi vi har set på, at vi på lærerområdet ved seminarieforliget i 1982 har lavet en aftale her i Folketinget om, at vi snakker sammen om det, når der skal ske væsentlige ændringer. Hvis ministeren har planer om nedlæggelser af seminarier, så taler man altså om det i Folketingets Uddannelsesudvalg. Det synes vi er en meget god ting.

Som jeg nævnte i min indledning, bliver der fra mange sider nu efterlyst et udvalg, en seminariekommision kunne vi have kaldt det, til at se på, om man i disse uddannelser, som har fælles ansættelsesområde, men forskelligt uddannelsesindhold, eventuelt kunne forestille sig en eller anden form for samordning af dem. Derfor vil vi som sagt fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til fremover at forelægge alle væsentlige reguleringer af de pædagogiske uddannelsers rammer og indhold for Folketinget og at nedsætte et udvalg til at vurdere og komme med forslag til fremtidens pædagogiske uddannelser, herunder en eventuel samordning af børnehave-, fritids- og socialpædagogiske uddannelser.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagordensforslag nr. D 49).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Jytte Andersen (S):

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at vi i Socialdemokratiet synes, at ordlyden af dette forslag om motiveret dagsorden er en smule for snæver. Vi mener også, at det var vigtigt at få debatten, når de nyeste prognoser lå på bordet. Der er jo noget, der tyder på, at de snart kommer, og så havde vi måske fået en lidt bedre diskussion.

Nuvel, vi skal have den nu, og vi vælger i Socialdemokratiet at tage undervisningsministerens meget kortfattede besvarelse som et udtryk for, at vi også kan få en lidt bredere debat end diskussionen om x antal spor, og også en indholdsmæssig diskussion om, hvilke pædagogiske uddannelser vi i fremtiden gerne vil sigte mod.